# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 4ης Φεβρουαρίου 1965*

*Αντικείμενο της υποθέσεως:*

Ερμηνεία ορισμένων διατάξεων της Συνθήκης ΕΟΚ προκειμένου να κριθεί το κύρος ορισμένων εθνικών ιταλικών διατάξεων.

*Διατακτικό της αποφάσεως:*

**Καμιά από τις διατάξεις της Συνθήκης, στις οποίες αναφέρεται το Tribunale civile di Roma, δεν συνεπάγεται την αυτοδικαία κατάργηση από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της εν λόγω Συνθήκης, των ποσοτικών περιορισμών, διακρίσεων ή μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος που υφίσταντο κατά την ημερομηνία εκείνη ούτε επιβάλλει στα κράτη μέλη να τα καταργήσουν πλήρως από το 1959.**

*Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:*

Πρότεινε να δοθούν στα υποβληθέντα ερωτήματα οι εξής απαντήσεις:

— Πρώτο ερώτημα: Το άρθρο 30 της Συνθήκης δεν είναι «self-executing».

— Δεύτερο ερώτημα: Τα άρθρα 31 και 32 δεν εφαρμόζονται επί των μονοπωλίων και οργανισμών που αφορά το άρθρο 37, παράγραφος 1, μεταξύ των οποίων θα πρέπει να συγκαταλέγονται συστήματα όμοια με αυτό το οποίο προκάλεσε την υποβολή του παρόντος ερωτήματος.

(Επί ενός τέτοιου είδους συστήματος εφαρμόζεται άμεσα το άρθρο 37, παράγραφος 2, το οποίο ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο στην απόφαση Costa.)

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

— Τρίτο ερώτημα: Το άρθρο 37 της Συνθήκης προβλέπει την προοδευτική διαρρύθμιση των κρατικών μονοπωλίων χάριν των σκοπών που θέτει το εν λόγω άρθρο. Η διαρρύθμιση αυτή ανατίθεται στα κράτη μέλη ενεργούντα υπό την εποπτεία της Επιτροπής.